

KRISTINA. DEN GÆTTE

MOER

BUSSER

TRACE MONOTYPE AF
PERNILLE KLØVEDAL HELWEG

ROMANTISK KOMEDIE

GLADIATOR

Busser betalte engang en flink læge ude i Nordvest det samme, som en brugt bil eller mindst seks iPhones koster for at putte en haletudse ind i mor. Ni måneder senere tog en af hans venner på hospitalet Emma og mig ud gennem et hul i hendes mave. Det siger vi til folk, hvis de spørger os. Og det passer. Vi har selv mødt den flinke læge og set skabet med haletudser i, og mor og Busser har et album på computeren med billeder af det med hullet. Der er en masse blod på alle billederne, og man kan godt blive forskrækket første gang, man ser dem. Busser siger, de ligner noget fra 2. Verdenskrig, og at det ville være smartere og langt mere hygiejnisk, hvis de små børn voksede inde en glasboks, indtil de var store nok til at komme ud og få sutteflaske, men det synes mor ikke. Hun synes, det er den naturligste ting i verden, at babyer vokser inde i deres mors mave, og hvis det ikke var, fordi vores lejlighed var for lille, siger hun, ville hun give den flinke læge ude i Nordvest seks iPhones mere og bede ham om at putte en haletudse ind i Busser, så Emma og mig kunne få en lillebror. Busser siger,

at så er det heldigt, hende og mor står meget langt nede på ventelisten i andelsboligforeningen, og at der ikke er udsigt til, at vi får en større lejlighed foreløbig. Så siger mor, at Busser er bange for haletudser, og så siger Busser, at mor er bange for edderkopper.

Det sidste passer helt sikkert, for mor kalder altid på Busser, hvis der er en edderkop i brusekabinen, når hun skal i bad. Det er mormor, der har lært mor, at man skal være bange for edderkopper. Hun har også lært mor at sy på symaskine, at fisk er ulækkert, og at folk, der spiser sushi, ikke gør det, fordi de kan lide det, men fordi de tror, det er smart. I den by, hvor mormor og morfar bor, er der ingen, der spiser sushi. Der spiser man friskadeller og hakkebøffer og kartoffelsalat og nogle gange kina-mad, som morfar henter inde på en restaurant, hvor man også kan sidde og spise og få maden serveret af en tjener, hvis nogen har fødselsdag. Man går heller ikke på café og spiser brunch i weekenden. Hvis Emma og mig bliver og sover til om søndagen, kører morfar ind til bageren i Mogenstrup og køber franskbrød og nogle gange frøsnapper eller kaffebrod, og hvis Bent er der, får vi lov til at sidde bag på hans scooter en tur op og ned ad grusvejen efter morgenmaden, selvom den er tunet, og Busser synes, det er hul i hovedet, at morfar giver ham lov til at køre rundt uden nummerplade på.

Bent er mors storebror, som er lidt tilbage og arbejder inde

på noget, der hedder et beskyttet værksted i Vordingborg, hvor de samler klemmer og dyrker økologiske gulerødder, fordi de ikke er klar til at få et rigtigt arbejde. Man kan godt blive bange for ham nogle gange, fordi han taler meget højt og bliver sur og kaster med brikkerne, når han taber i ludo, selvom han er voksen. Emma og mig kan både lide ham og ikke lide ham. Vi kan godt lide ham, fordi han altid henter sodavand til os ovre i laden, og fordi han deler ud af sine guldkarameller, og vi kan ikke lide ham på grund af det med ludobrikkerne, og fordi mor siger, at han spiser mormor og morfar ud af huset. Bent har engang gjort en af damerne inde på værkstedet i Vordingborg gravid. Det var en fejl, at Emma og mig fik det at vide, og Busser siger, at vi får drejet halsen om, hvis vi siger det til mormor og morfar. Mor tog med damen ind på hospitalet i Næstved og fik taget Bents haletudse ud igen, så der ikke kom nogen baby ud af den, mens Busser og Emma og mig spiste vaffelis. Det var strengt nødvendigt, for ellers havde babyen endt med at skulle bo i en grøn mælkekasse bag på Bents scooter, og den ville kun have fået guldkarameller og dåsecolaer med på madpakke, og en dag, hvor det sneede, ville han glemme den, mens han selv var inde på værkstedet og samle klemmer, og når han så kom tilbage, havde den fået istapper på næsen, og senere ville den sikkert dø af influenza og halsbetændelse.

*

Når Emma og mig bliver voksne, skal vi bo på en stor gård sammen med vores mænd eller koner lidt ligesom Emil fra Lønneberg bare uden ham den sure far. Busser siger, at hvis vi kommer til at kede os efter at have plukket blåbær hele ugen, kan vi altid stige på bussen fra Småland i weekenden og tage med hende og mor i biografen. Men mor synes, det er en dejlig idé med Lønneberg, og at hende og Busser skulle tage og flytte med til Sverige og købe en ødegård. Busser siger, at mor må have spist søm, og om hun godt er klar over, at der ikke er nogen butikker i nærheden, hvor man kan købe bland-selv-slik, og at folk derovre kun interesserer sig for elgjagt og krebsegilde og majstænger, som er en rund krans med en pind igennem, som betyder noget, Emma og mig er for små til. Mor siger, at så kan hende og Busser i stedet arve mormor og morfars hus og flytte på landet, og Busser siger, at så kan Bent til gengæld få ødegården i Sverige.

Busser siger, at folk der bor uden for København er lidt mærkelige, fordi de næsten aldrig går på biblioteket eller på

museum og kun lægger fliser i deres indkørsel og slår deres græsplæne, og mor siger, at Busser får stuearrest, hvis hun ikke holder op med at fylde Emma og mig med sit sludder, og at hun desuden hellere vil klippe alle græsplænerne uden for København med en neglesaks end at tage på Louisiana med Busser og se på sorte indrammede kvadrater fra før Den Russiske Revolution. Det vil Emma og mig også hellere, især hvis vi fik lov til at bruge morfars havetraktor, for ude på Louisiana keder man sig ret meget, selvom man kan få varm kakao i caféen, efter at man har tegnet og limet papfigurer inde i Børnehuset. Busser siger, at man bør foretage sig noget kedeligt hver uge for at gøre sig fortjent til sit fredagsslik, og mor siger, at hvis Emma og mig engang vil gøre os fortjent til en kæmpestor pose fredagsslik, hvor man gerne må vælge af det med kunstige farvestoffer i, så skal vi tage med Busser hen til noget, der hedder digtoplæsning, som er et mørkt rum med nogle generte mennesker, der mumler noget ind i en mikrofon. Men så siger Busser, at der er nogle ting, der er så kedelige, at man alligevel ikke skal gøre dem, fordi man så risikerer at dø af kedsomhed og gå glip af alt det fredagsslik, man ellers havde gjort sig fortjent til.

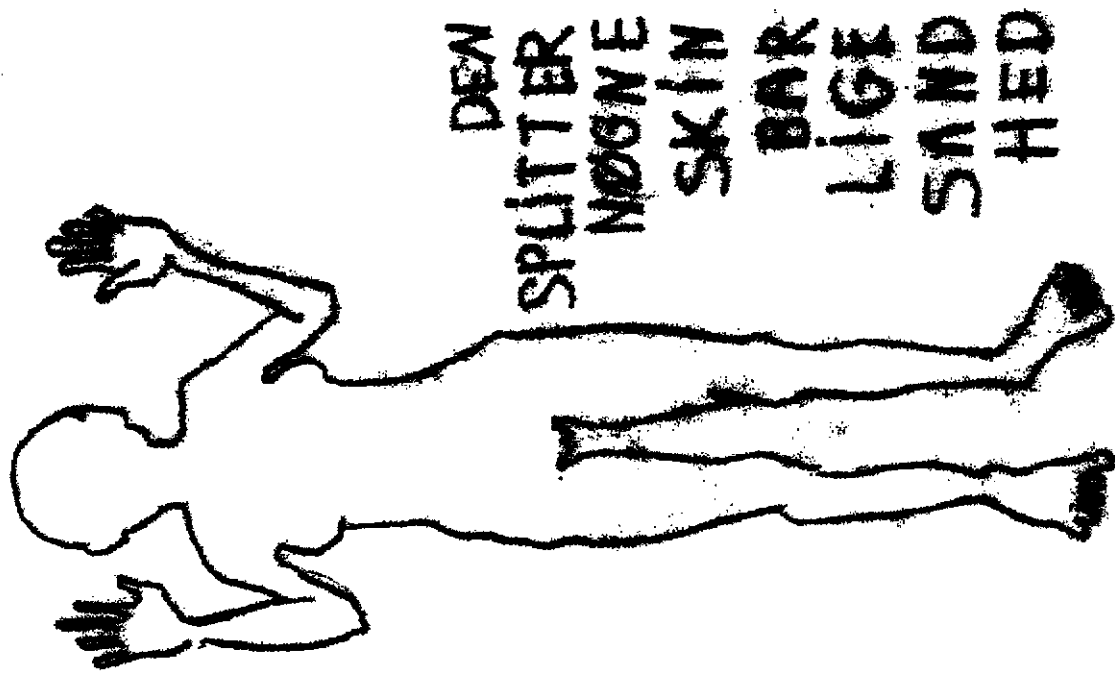
Dengang Busser var lille, kedede hun sig så meget, at det er et under, hun stadig er i live. Hende og bedstemor og bedstefar børde næsten på landet, og det eneste, man kunne

lave, var at gå tur ved vandet og lege med naboens tykke pige og hendes møgforkælede lillebror, og man havde ikke engang sit fredagsslik at se frem til, for dengang troede man, at børn kun måtte spise figenpålæg og rosiner og tørrede bananer i skiver. Man kunne heller ikke få pizza og burger og cola, kun brune ris og hjemmebakte boller og uhomogeniseret mælk med fedtklumper i. Til børnefødselsdagene måtte man højst få ét stykke gulerodskage, og hvis man endelig fik en slikpose, havde de voksne puttet så mange mandariner og rosinpækker i den, at man ikke kunne finde vingummierne og lakridserne. Man havde heller ikke PlayStation og Wii og SingStar, man havde ikke engang en computer eller en mobiltelefon, og der var kun ét børneprogram i fjernsynet, og resten af tiden skulle man lege med kastanjedyr og grankogler ude i haven, også når det regnede. Dengang var de voksne nemlig noget, der hed hippier, som gik ud på, at de skulle have langt, fedtet hår og bruge alle deres penge på kurser i noget, der hedder selvre- alisering, som er et svært ord, der betyder, at de voksne skulle sidde og pille sig selv i navlen og i numsen på en gård i Jylland, mens de drak urtete og kom længere og længere ind i sig selv, indtil de kom tilbage mandag morgen og tog på arbejde. Busser siger, at sådan et kursus er det dummeeste, man kan bruge sine penge på, næst efter at skylle dem ud i toiletet. Alligevel syntes de voksne dengang, at det var meget spændende, og

en dag, hvor bedstefar havde været for længe på gården i Jylland, kom han hjem og troede, at han kunne helbrede folk med sine hænder eller i hvert fald fjerne deres hovedpine, hvis han holdt dem på panden, lidt ligesom Jesus. Efter den dag skulle Busser nogle gange ligge på en madras på gulvet med lukkede øjne hjemme i bedstemors og bedstefars stue, mens bedstefar holdt sine hænder oven over hendes mave og fjernede noget, der hedder dårlige vibrationer, som er nogle usynlige stråler, folk med fis i kasketten tror på.

Der er mange, der mener, at vi mennesker bliver klogere og klogere jo længere tid, der går, siger Busser. Altså sådan at de mennesker, der boede i huler og spiste sabeltigre for lang, lang tid siden, var de dumme, og at os, der lever på Jorden i dag, er de klogeste. Busser er tilbøjelig til at give dem ret, men der er to huller i teorien, siger hun, og det ene er Bent, og det andet er dengang med hippierne og kurserne i Jylland.

*

Busser nedstammer fra nogle gamle mennesker, der hedder oldemor og oldefar, og nogle flere endnu ældre mennesker, der ligger under jorden rundtomkring på kirkegårdene, og op af jorden over dem vokser der buksbom og påskeliljer til alle deres børn og børnebørn. Busser siger, at når hun skal hen på kirkegården, vil hun gerne have, at der skal vokse tulipaner op af jorden over hende, og mor siger, at Busser hellere skulle tage at tænke over, hvilke blomster hun vil have i altankasserne til sommer. Busser siger, at hun tror, hun skal bruge denne her sommer på at vænne sig til tanken om, at hun overhovedet er en, der har en altankasse, og så kan hende og mor måske få nogle blomster fra bedstefars have til den til næste år. Mor siger, at Busser kan få resten af eftermiddagen til at vænne sig til, at hun er blevet voksen, og så kan hun gå i gang med at lave aftensmad og smøre madpakker bagefter, og imens går mor og Emma og mig ned til blomsterhandleren på hjørnet og køber ind til altankasserne. Busser siger, at mor er noget, der hedder et mælkebøttebarn, som er et svært ord,

der betyder, at når man har brugt hele sin barndom på at mase sig igennem en meget tung fortovsflise for at komme op og få luft, så gider man altså ikke at bruge resten af livet på at sidde og pille sig i næsen. Mor siger, at Busser er noget, der hedder et curlingbarn, og at det er et svært ord, der betyder, at man roligt kan sidde og pille sig selv i næsen, fordi der hele tiden render en masse damer rundt og fejrer ens bussemænd op efter en. Busser siger, at damerne i hendes familie altid har slidt røven ud af bukserne, og at hun er den første til at høste frugterne, og mor siger, at damerne i hendes familie altid har siddet med hænderne i lommen, og at hun er den første, der har fået dem op. Busser siger, at man ikke kan se på folk, om de er vokset op på en curlingbane eller under en fortovsflise, og derfor skal man ikke tro, man ved noget om nogen, før man har set ordenligt efter.

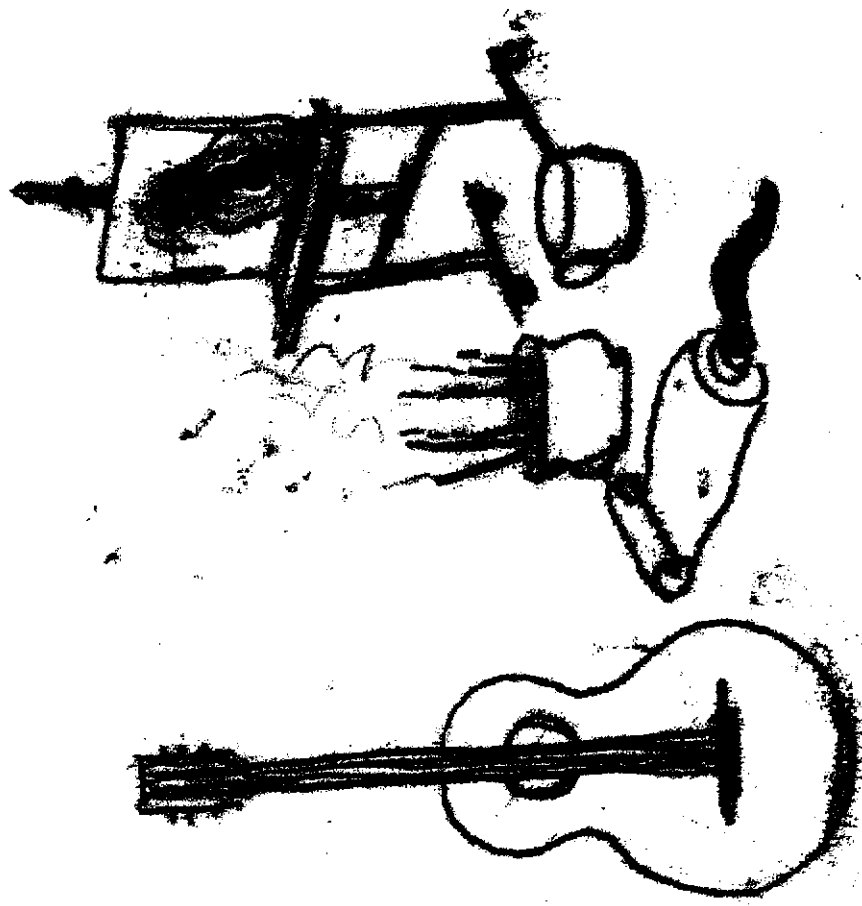
For eksempel, siger Busser, er der mange, der tror, at gamle mennesker er kedelige, fordi de bare sidder og spiser småkager og tripper rundt med deres stokke på fortovene, men i virkeligheden er mange af dem superskøre, fordi de spiser en masse lyseblå piller, som de får af deres læge. Oldemor spiste en hel masse af de lyseblå piller, siger Busser, og dem, hun ikke selv spiste, solgte hun til de andre gamle mennesker i den by, hvor hende og oldefar boede. På den måde blev det meget sjovere for alle de gamle mennesker i byen at gå til

banko om tirsdagen og drikke tynd kaffe, fordi pillerne fik dem til at se lyserøde elefanter og prikkede zebraer medvinger og flyveværer. Mor siger, at det er utroligt, at Bussers næse ikke er blevet en kilometer lang af alle de løgnehistorier, hun fylder Emma og mig med, men Busser siger, at hun fortæller den splinternøgne skinbarlige sandhed i modsætning til andre voksne, der tror, at børn skal pakkes ind i vat og prinsesseeventyr og økologisk kødpølse.

Emma og mig kan ellers godt lide prinsesseeventyr, og nogle gange, når mor og Busser sidder og ser fjernsyn i stuen, leger vi også prinsesser inde på værelset, selvom Busser siger, at det er kvindeundertrykkende, fordi det gælder om at se pæn ud. Dengang mor og Busser var børn, havde ingen af pigerne lyserødt tøj på, og alle drengene havde langt hår og røde fløjlsbukser på, og Busser siger, at det er det eneste fornuftige, der nogensinde skete i 70'erne ud over Alfons Åberg. Dengang måtte børnene heller ikke lege krig og Star Wars, kun far, mor og børn og cirkus, og de måtte slet ikke få plasticmaskingeværer med laserlys i julegave, og det var lige før, at de heller ikke måtte skyde med vandpistoler om sommeren, fordi de voksne troede, at børnene blev voldelige af det. Busser siger, at da bedstefar var dreng, måtte han ikke engang læse Superman-tegneserier, fordi Superman havde stramme røde underbukser på, og bedstefars far var med i en kirke, hvor de

var så kristne, at de ikke engang måtte sige ordet underbøger. Selv i dag er der nogle voksne, der tror, at det er farligt for børn at spille computer og skrive sms'er til deres venner. Det er de samme mennesker, som gerne vil møde lokalbefolkningen, når de er ude at rejse, siger Busser, og de bliver flere og flere, og hvis ikke vi er på vagt, laver de snart en lov, der forbyder Emma og mig og alle vores venner at spille Lemmings på vores mobiltelefon og at se fjernsyn, mens vi spiser.

*

TA MIG MED TIL
JOANNA